



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **O. S.**, nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
zastoupený Mgr. Martinem Jančou, advokátem,
se sídlem Mikulášské náměstí 487/11, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. OAM-186/ZA-ZA12-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. OAM-186/ZA-ZA12-ZA03-2025. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že ta se mu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“) neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Obsah žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Je také přehnaně formalistické, vůči němu nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřeno o objektivní odůvodnění. Bližším a nikoli formalistickým posouzením případu mohl a měl žalovaný dospět ke zcela opačným závěrům. Bez odůvodnění však dostatečně nezkoumal veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k těmto skutečnostem rozhodl zcela v neprospěch žalobce.
3. Dále žalobce upozornil na probíhající válku na Ukrajině ruské snahy o destabilizaci moldavského prostoru. Z tohoto pohledu nejsou informace citované v napadeném rozhodnutí zcela správné. Moldavsko se nachází ve stavu vnitrostátních i vnitropolitických rozkolů. Orgány země jednají vnitřně rozporně či nepředvídatelně, neboť do jejich rozhodování zasahují vnější vlivy. Žalobce si tak nemůže být jist, že v případě návratu do vlasti se jeho právům a oprávněným zájmům dostane náležité ochrany. Důvodem pro jeho vycestování ze země tak nebyly jen ekonomické problémy, ale i obavy o zajištění svých osobních práv a svobod. Napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého života.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce, odkázal přitom na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Podle žalovaného byl ve věci zjištěn skutečný stav věci, žalovaný případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a proto ji v žádné z jejích forem neudělil. Žalovaný se současně situací v Moldavsku dostatečně zabýval, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zpráv o této zemi. V daném případě nebyly důvody pro udělení doplňkové ochrany.
5. V průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce ze země původu byly obavy z věřitele, od kterého si půjčil peníze. Důvody pro podání žádosti žalobce byly ekonomické, ty žalovaný nepovažoval za důvody azylově relevantní, v tomto žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 27/2003, a ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004. Žalovaný uzavřel, že žalobce v průběhu řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se řádně vypořádal se všemi skutečnostmi uváděnými žalobcem a podrobně uvedl na základě kterých skutečností rozhodl.

Jednání ve věci

6. Soud ve věci konal dne 2. 7. 2025 jednání, jehož se zúčastnil zástupce žalobce, Mgr. Martin Janča, advokát. Za žalovaného jednal pověřený zaměstnanec, JUDr. Bohdan Šutek. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a popsal své vlastní dojmy z návštěvy Moldavska: do země je obtížné vstoupit, vozidla jsou podrobována dlouhým kontrolám, celá země je „vyzdobena“ sochami Stalina a Lenina, je to zkrátka země, kde se nedá žít. Není proto divu, že se žalobce pokouší získat azyl v ČR. Zástupce žalovaného s tímto náhledem souhlasil, nicméně poukázal na to, že žalobce měl svou situaci řešit

prostřednictvím cizineckého práva. Na to žalobcův zástupce sdělil, že tak již učinil, ale jeho žádost byla v prvním stupni zamítnuta. Uvidí se tedy, jak dopadne odvolací řízení.

7. Zástupce žalobce navrhl, aby byl žalobce slyšen jako účastník řízení, aby lépe osvětlil svůj azylový příběh a že všechno, co učinil, bylo po právu. Dále navrhl, aby soud opatřil a k důkazu provedl zprávy mezinárodních organizací o situaci panující v Moldavsku.
8. Soud tyto důkazní návrhy zamítl pro jejich nadbytečnost. Důvody podání žádosti o azyl jsou patrné z obsahu správního spisu. V něm jsou také založeny zprávy o Moldavsku mapující v něm panující situaci, a to v dostatečně aktuální podobě. Nebylo ani tvrzeno, že by se situace v Moldavsku oproti situaci zachycené ve zprávách založených ve správním spise, postřehnutelně zhoršila.

Posouzení věci

9. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
10. Dne 13. 2. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
11. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, k němuž došlo dne 20. 2. 2025, sdělil žalobce, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, je pravoslavný křesťan. Je ženatý, manželka se čtyřmi dětmi (on je otcem tří dcer) žije nadále v Moldavsku. Z vlasti naposledy vycestoval autobusem v lednu 2025, tehdy přes Ukrajinu a Polsko přicestoval dne 18. 1. 2025 do ČR. V roce 2023 a 2024 byl vždy na tři měsíce pracovně v ČR v rámci bezvízového styku a poté odjel zpátky domů. Je zdravý a s ničím se neléčí. V roce 2013 byl v Moldavsku odsouzen za rvačku na tři měsíce. Důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu, je nátlak jeho věřitele, od něhož si doma v roce 2023 půjčil 2 000 EUR na koupi bytu. Nestíhal ale včas hradit splátky, proto mu věřitel začal vyhrožovat a zapálil dveře od jejich bytu. Kdyby se vrátil domů, má obavu, že mu ublíží. Nyní po něm požadují již 8 000 EUR.
12. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl dne 20. 2. 2025, vyplývá, že žalobce kromě incidentu v roce 2013 nikdy neměl žádné problémy s moldavskými orgány. Nikdy neměl potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině ani politickému přesvědčení. Pokud jde o půjčku na byt, měl sám 4 000 EUR, ale potřeboval další 2 000 EUR. Sestřenice mu doporučila jednoho cikána-lichváře, který peníze půjčoval. Podepsal mu úrok 10 % měsíčně. Protože pak ale nebyla práce, nemohl dluh řádně splácet. Na nižších splátkách se mu nepodařilo domluvit. Chtěl celou částku i s úroky. Žalobce se proto obrátil na policii v jejich městě, která se s věřitelem spojila a domlouvala mu. Následující noc se ale vzbudil a zjistil, že jim hoří dveře od bytu. Pak se chvíli nezdržoval doma a následně odjel do ČR. Že mu dveře zapálil dotyčný věřitel, se domnívá proto, že přes okno viděl stát jeho auto. Tento věřitel následně vyhrožoval i žalobcově manželce, když jí opakovaně sdělil, že pokud peníze nesplatí, zabije ho. Naposledy se tak stalo předevčírem (tj. 18. 2. 2025, pozn. soudu). Zapálení dveří a popsané výhrůžky ale nikomu neoznamoval, protože už jednou se na policii obrátil, ale nemělo to smysl. Na dotaz správního orgánu, proč kontaktoval policii kvůli splátkám dluhu, ale kvůli zapáleným dveřím a výhrůžkám nikoli, uvedl žalobce, že policii zavolali sousedé, ale ta nic nezjistila. Řekli mu, že se má na policii zastavit příští týden. Tam ho vyslechli a sdělili mu, že pokud někoho najdou, zavolají mu. Už se tam ale nijak neinformoval, jak věc dopadla, a raději odjel z vlasti. Pokud by se tam vrátil, obává

se, že ho zabijí. Situaci by chtěl řešit tak, že by zůstal v ČR a splácel by svůj dluh, aby se nakonec domů vrátit mohl. Nic dalšího již žalobce neuvedl.

13. Žalovaný v průběhu správního řízení opatřil ze strany Oddělení zahraničních a evropských záležitostí Ministerstva vnitra Základní přehled o Moldavsku ze dne 18. 11. 2024. Z něj mj. plyne, že Moldavsko garantuje základní lidská práva a svobody. Implementuje doporučení EU, Rady Evropy a OSN. Řadu reforem v oblasti politických lidských práv přijalo Moldavsko v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Kvůli přístupovým snahám k EU došlo v posledních letech k posílení právního státu, včetně reformy policie a kroků směřujících k reformě soudnictví (jde např. o komplexní strategii pro zajištění nezávislosti a integrity justičního sektoru na období 2022-2025 a odpovídající akční plán). Ústavní a právní rámec soudnictví je do značné míry v souladu s evropskými standardy. Moldavské zákony zakazují pronásledování a špatné zacházení a soudy ho stíhají. Pokud jde o bezpečnostní situaci, i přes obavy z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska a zátěž spojenou s uprchlickou vlnou, zůstávala situace stabilní. Situace na tzv. administrativní hranici s Podněstřím zůstávala rovněž stabilní.
14. Podle Informace OAMP Moldavsko, Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 7. 1. 2025 plyne, že migrace za prací je v Moldavsku zcela běžná, na vládní úrovni se uplatňuje strategie vztahů s diasporou. Nebyly shledány žádné překážky, které by bránily navrátilcům v přístupu k úřadům, zdravotnictví či školství atd.
15. V napadeném rozhodnutí vyšel žalovaný z toho, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je obava z výhružek od soukromého věřitele a ekonomické důvody. Neshledal však podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) ZoA. Z pohledu azylu dle § 12 písm. b) ZoA zkoumal žalovaný, zda obava z postupu žalobcova věřitele dosahuje intenzity pronásledování. Podle jeho názoru tomu tak však není. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tvrzeném vyhrožování. Současně neuvedl, že by byl někdy fyzicky napaden. Podložena také není domněnka, že za zapálenými dveřmi stojí žalobcův věřitel, žalobce se to jen domnívá na základě toho, že měl vidět jeho vůz přes okno. Sám žalobce se v této souvislosti ani neobrátil na policii, neboť se domnívá, že by mu nepomohla, a raději odcestoval ze země. Přitom moldavské úřady nelze považovat za ve věci nečinné, neboť již po stížnosti ohledně dluhu se obrátily na žalobcova věřitele a jednaly s ním. Následně policie začala vyšetřovat i událost s hořícími dveřmi. V případě, že by výhružky ze strany věřitele pokračovaly po žalobcově návratu do vlasti, může se nadále obrátit na moldavské orgány. Žalobci tedy nehrozí nebezpečí, že by po návratu byl vystaven jednání, které lze považovat za pronásledování. Žalovaný dále neshledal u žalobce podmínky ani pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 ZoA, ani podmínky pro udělení národního humanitárního azylu dle § 14 ZoA. S negativním výsledkem se žalovaný zabýval také možností udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a ZoA. Nebylo zjištěno, že by žalobci hrozilo vykonání trestu smrti či popravy. Výhružky ze strany věřitele, jichž se žalobce obává, nedosahují minimální úrovně závažnosti požadované pro naplnění pojmů mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobce nebude ani čelit žádným potížím v souvislosti se svou reintegrací do moldavské společnosti. Konečně, v Moldavsku neprobíhá ani mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, bezpečnostní situace zůstává stabilní. Závěrem pak žalovaný uzavřel, že u žalobce nejsou dány ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b ZoA.

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Před jejich vypořádáním nicméně upozorňuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52). Tento úvod je v projednávané věci podstatný, neboť většina žalobních námitek je formulována značně obecně, takže soudu fakticky znemožňuje podat k nim konkrétnější vypořádání.*
17. Předně, jde-li o tvrzení, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, nesprávné a přehnaně formalistické, není soudu z obsahu žaloby patrné, v jakém aspektu věci spatřuje žalobce nepřiměřenost, nesprávnost či přehnanou formalističnost napadeného rozhodnutí. Je zjevné, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí; obecná nespokojenost s výsledkem řízení však ještě nekonstituuje řádný žalobní bod, neboť jejím prismatem není možno rozhodnutí správního orgánu přezkoumat.
18. Tvrdí-li žalobce, že nikoli formalistickým posouzením jeho případu mohl a měl žalovaný dospět ke zcela opačným závěrům, není jasné, oč přesně tento svůj názor opírá, resp. kde konkrétně spatřuje pochybení žalovaného. Soud není oprávněn na základě takto obecné žalobní námitky přezkoumávat všechny v napadeném rozhodnutí učiněné závěry a podrobovat je přezkumu prostřednictvím hypotetických námitek, které k nim snad může žalobce mít. V obecné rovině je přitom třeba uvést, že soud neshledal, že by některé závěry žalovaného byly nepodložené, případně že by vycházely z jakýchsi formalisticky učiněných skutkových zjištění. Soud se tedy neztotožňuje se žalobcem, pokud uvádí, že by žalovaný mohl a měl dospět k jiným závěrům, pokud by nepostupoval formalisticky, neboť v postupu žalovaného prvky žádného formalismu neshledal.
19. Stejně je tomu v případě námitky, podle níž žalovaný dostatečně nezkoumal veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí ke zmíněným skutečnostem rozhodl zcela v neprospěch žalobce. I zde se jedná o zcela obecnou námitku, z níž není jasné, jaké konkrétní okolnosti žalovaný nezkoumal, ač tak podle žalobce snad měl učinit. V této souvislosti soud jen podotýká, že NSS se již ve svých četných rozhodnutích zabýval specifickými rysy dokazování a otázkou důkazního břemene ve věcech mezinárodní ochrany. Podle této judikatury je řízení o mezinárodní ochraně specifické tím, že je v něm často nutné rozhodovat za situace důkazní nouze (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89), že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se odůvodněnost strachu z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy v budoucnu) a že nesprávné rozhodnutí má pro žadatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízením o mezinárodní ochraně odpovídá i standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2015, č. j. 5 Azs 100/2014-63, a ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5

Azs 50/2015-46). Břemeno tvrzení stíhá žadatele o mezinárodní ochranu (srov. též § 49a odst. 1 ZoA). Pokud však jde o břemeno důkazní, to je již v souladu s čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (přepřacované znění) (dále jen „kvalifikační směrnice“), rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán (tj. žalovaného). Prokazovat svá tvrzení je povinen primárně žadatel, nicméně pouze v rozsahu předložení důkazů, které s ohledem na svou situaci předložit může (srov. čl. 4 odst. 2 a 5 kvalifikační směrnice), a současně je správní orgán povinen zajistit si sám k posouzení dané žádosti potřebné důkazy, které lze na základě výpovědi stěžovatele obstarat (podrobně viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS), a to jsou zejména relevantní, resp. adresné a zároveň důvěryhodné, objektivní a aktuální informace o zemi původu. Přitom požadavky na tyto informace už nevycházejí jen z judikatury NSS založené na čl. 4 kvalifikační směrnice a čl. 10 směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice) (např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS), ale stanoví je i § 23c písm. c) ZoA, který mezi podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany řadí „*přesné a aktuální informace různých zdrojů*“ o zemi původu.

20. S ohledem na tyto závěry je pak nutno podotknout, že to byl právě žalobce, kdo ve své žádosti o mezinárodní ochranu, resp. v rámci pohovoru o ní vyložil důvody, které jej k jejímu podání vedly. Soud se přitom ztotožňuje se žalovaným, který je identifikoval jako obavu z výhrůžek od soukromého věřitele a jako ekonomické důvody. Právě tato dvě hlediska žalobce v průběhu azylového řízení zmiňoval a žalovaný se jimi řádně zabýval. V tomto ohledu mu proto není možno nic vytýkat. Pokud žalobce nyní v žalobě uvádí, že dalším důvodem, pro který usiloval o udělení mezinárodní ochrany, byla obava ze zajištění jeho osobních práv a svobod, konstatuje soud, že tomu obsah správního spisu neodpovídá.
21. Zmiňuje-li pak žalobce obavy z destabilizačních aktivit Ruska vůči Moldavsku, je třeba především konstatovat, že žalobce v průběhu azylového řízení nevyjadřoval žádné obavy plynoucí z těchto skutečností. Podklady, které žalovaný v průběhu řízení shromáždil, tyto okolnosti zmiňují. Vypovídají však o tom, že situace je dosud stabilní. Žalobce přitom nepředložil žádné důkazy, ze kterých by plynulo, že tento závěr je nesprávný, přičemž soud nemá žádný důvod pochybovat o jeho relevanci. Obecně totiž nejsou známy žádné skutečnosti, které by vypovídaly o tom, že destabilizační tendence, jež Rusko vůči Moldavsku a Podněstří dlouhodobě uplatňuje (a jež se nepochybně zintenzivnily v souvislosti s ruskou agresí vůči Ukrajině a dalším možným teritoriálně-politickým záměrům ruského režimu v daném regionu), projevují tak, že by měly v moldavských občanech vyvolávat azylově relevantní ohrožení (to pochopitelně platí pouze obecně, tedy za situace, kdy nejsou známy konkrétní důvody, pro které takové obavy může pociťovat konkrétní osoba; žalobce však žádné takové důvody sám netvrdí ani neprokazuje). Nelze tedy uvažovat o tom, že by žalobci v důsledku obecně konstatovaných ruských destabilizačních záměrů mělo hrozit nějaké azylově významné nebezpečí. Tyto závěry jsou přitom v souladu i s recentní judikaturou NSS, podle které konflikt, jenž by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá, a to včetně

Podněstří (srov. usnesení NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j. 1 Azs 238/2024-38, ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-25 či ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30).

22. Soud pak naopak nemůže žalobci přisvědčit v tom, že i v českých médiích lze najít informace o tom, že moldavské orgány postupují vnitřně rozporně či nepředvídatelně. Naopak, z podkladů, které žalovaný shromáždil, plyne, že moldavské státní orgány procházejí reformami, které mají úroveň jejich činnosti přiblížit evropským standardům, a to s cílem budoucího přistoupení Moldavska k EU. Ani ohledně tohoto svého tvrzení pak žalobce nepředložil žádný důkaz. I kdyby tomu tak však bylo, neměnilo by to nic na tom, že žalobce nevysvětluje, z jakého důvodu by se sám měl obávat, že by proti němu moldavské orgány měly nějak nepředvídatelně zasahovat, či že by se v důsledku toho u nich nemohl dovolat ochrany svých práv potenciálně ohrožených jeho věžitelem. Z azylového příběhu samotného žalobce, jak jej prezentoval žalovanému v průběhu správního řízení, totiž vyplývá, že moldavská policie reagovala jak na jeho stížnosti týkající se splácení jeho dluhu, tak následně i na zapálení dveří bytu, v němž bydlel se svou rodinou. V posléze zmíněném případě tak učinila přesto, že sám žalobce se na ní rozhodl neobracet, aniž by tuto svou laxnost přesvědčivě vysvětlil. Ani v samotném žalobcově případě tedy nelze vůbec hovořit o jakémkoli vnitřně rozporném postupu moldavských orgánů.
23. Konečně, vysokou mírou obecnosti je zatížena i poslední dílčí žalobní námitka, podle níž je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého života žalobce. Soud k tomu předesílá, že v obecné rovině je posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života institutem cizineckého práva (§ 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), kde má také své místo. V posuzované věci se však jedná o rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, v níž se tento institut neuplatní. Kromě toho je však otázka, kam žalobce svou námitkou materiálně míří: sám se na území ČR zdržuje necelý půl rok, takže si zde sotva mohl založit dostatečně pevné sociální vztahy. Jeho manželka s nezletilými dětmi nadále bydlí v Moldavsku. Již z těchto skutečností je zřejmé, že napadené rozhodnutí sotva může představovat nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého života.
24. Ačkoliv tedy soud nijak nezpochybňuje veřejně zcela běžně známé skutečnosti o situaci panující v Moldavsku, kterou jistě v mnoha ohledech není možno označit za odpovídající standardům EU, nelze jen z tohoto důvodu dovozovat, že občané Moldavska mají automatický nárok na udělení mezinárodní ochrany v ČR. Rovněž u občanů Moldavska je nutno trvat na tom, aby jejich azylový příběh, má-li jim být udělena mezinárodní ochrana, odpovídal zákonným předpokladům. Je totiž třeba mít na paměti, že států, v nichž panuje horší – a někdy i podstatně horší – situace než v ČR, je na světě celá řada. Bylo by přitom popřením smyslu mezinárodní ochrany, měla-li by se stát jen prostředkem k zajištění obecně lepších životních podmínek, než které panují v zemi původu konkrétního cizince, jakkoli by měly být tyto tíživé. To platí pochopitelně jen do té doby, než dané podmínky, které ovšem musejí být odpovídajícím způsobem zjištěny, dosáhnou azylově relevantních kritérií.

Závěr a náklady řízení

25. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

26. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 2. července 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce